

Ο Περικλής Κοροβέσης για την ταινία του Κυριάκου

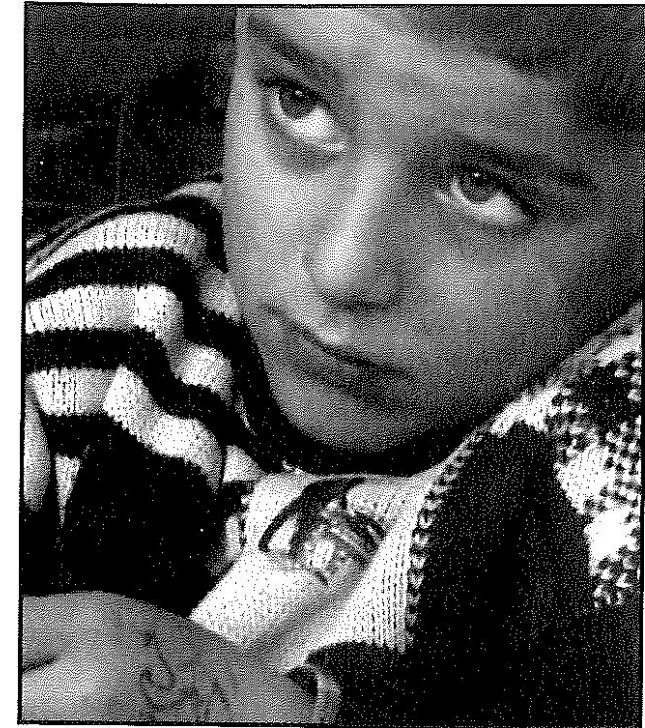
Καζουράκη «Ο δρόμος προς τη Δύση»

Ας κάνουμε μια προκλητική υπόθεση ή καλύτερα ένα σενάριο, μια που βρισκόμαστε σε Φεστιβάλ Κινηματογράφου. Αν οι Προέλληνες (Κάρες, Λέλαγες, Φρύγες, Λυδοί κ.ά.) είχαν υπογράψει τη συνδήκη του Σέγκεν, τότε θα ήταν αδύνατη η έλευση των Ιώνων, Αχαιών, Αιολέων και Δωριαίων. Και σίγουρα δεν θα είχαμε αυτό που λέμε Αρχαίο Ελληνικό Πολιτισμό. Μπορεί να είχαμε κάτι άλλο. Οι προϋποθέσεις όμως και οι ιστορικές συνδήκες που δημιούργησαν αυτό τον πολιτισμό δεν θα υπήρχαν. Μπορούμε να θέσουμε το πρόβλημα μ' ένα ερώτημα. Η Ιστορία της Ανθρωπότητας δεν είναι και η ιστορία των μεταναστεύσεων; Υπάρχουν λαοί που να μην ήρθαν από κάπου αλλού; Ακόμα και οι γηγενείς Ινδιάνοι της Αμερικής και αυτοί μετανάστες είναι. (Ηρθαν από τη Σιβηρία σε διαδοχικά κύματα πριν από το 50.000 π.Χ. και συνέχισαν να μεταναστεύουν μέχρι το 8.000 π.Χ. Ήταν η εποχή του τελευταίου παγετώνα και η θάλασσα έγινε γέφυρα.) Τι κάνει τους ανθρώπους να μεταναστεύουν, από την αρχή της ανθρωπότητας μέχρι σήμερα; Η χώρα τους αρχίζει και πεθαίνει ύστερα από μια καταστροφή. (Πόλε-

μοι, εμφύλιοι σπαραγμοί, δικτατορίες, λιμοί, αλλαγή κλίματας, φτώχεια και εξαθλίωση.) Γι' αυτούς τους διωκόμενους δεν υπάρχει άλλη λύση από τη φυγή. Και πάνε εκεί που οι τρεις πλουσιότεροι άνδρωποι έχουν μεγαλύτερη περιουσία από το ΑΕΠ των 48 λιγότερο ανεπτυγμένων χωρών και ογδόντα τέσσερις άνδρωποι έχουν περιουσία μεγαλύτερη από το ΑΕΠ της Κίνας.

Η ταινία του ζωγράφου Καζουράκη είναι ο ώριμος καρπός μιας προσπάθειας του δημιουργού να συνδυάσει όλες τις τέχνες σ' ένα ενιαίο λειπουργικό σύνολο. Εδώ έχουμε έναν ποιητικό-εικαστικό κινηματογράφο που στηρίζεται στο δέατρο, την ζωγραφική, το ντοκιμαντέρ και τη μουσική, που αποκτούν μια ενιαία γλώσσα, δημιουργώντας μια νέα κινηματογραφική γραφή, αναγνωρίσιμη και διακριτή. Νομίζω ότι έχουμε τη γέννηση ενός νέου σκηνοθέτη, που με την πρώτη του ταινία τολμά και δίγει θέματα-ταμπού όπως είναι αυτό της μετανάστευσης, που διαμορφώνει μιαν άλλη Ελλάδα, εντελώς διαφορετική από αυτήν που ξέραμε και που σ' αυτή θα zήσουμε.

Εξαντλώντας τις λέξεις που μου επέβαλε το Φεστιβάλ θα τελειώσω με μια παραπή-

ση. Η ταινία είναι χαμηλού μπάτζετ. Πράγμα που σημαίνει πως αν βρεθεί κάποια δημιουργική οράδα και πειστεί από μια ιδέα, μπορεί να γίνουν δαύματα και να έχουμε μια ελεύθερη έκφραση, χωρίς τη λογοκρίσια του παραγωγού-επενδυτή. Από τους άξιους συνεργάτες -όλοι γνωστοί και καταξιωμένοι δημιουργοί που δίνουν τον καλύτερο εαυτό τους- θα σταθώ συμβολικά στην ερμηνεία της Κάτιας Γέρου. Λεν ξέρουμε ποιο αυθρώπινο δράμα μας συγκινεί περισσότερο: Αυτό της Ιρίνα (κείμενο της Μάρως Λούκα) ή οι zώσεις μαρτυρίες των μεταναστών;